

Dění pseudoudálostné / Jazyk jako pseudoudálostné dění / Mythos a jazyk

Každá pravá událost se děje tak, že aktuálně vždy nějak navazuje na svou bylost, ale zároveň se připravuje na uskutečňování své budoucnosti. U běžných pravých událostí, které nás potkávají (s nimiž se setkáváme) v každodenním životě, jde o komplikované struktury, které můžeme sice postupně poznávat (vědeckými postupy), ale které přímo nenahlížíme. Proto je s výhodou studovat a zkoumat způsoby, jak se dějí (odehrávají) nepravé události (pseudoudálosti), v nichž dochází k vzájemným reakcím (vzájemnému ovlivňování, ale zejména ke střetům nebo zase ke spolupráci četných událostí pravých. Nejčastěji to mohou být události historické v běžném smyslu, ale platí to např. zvláště o takovém pseudoudálostném dění, jakým je utváření, přetváření a „vývoj“ jazyka. U jazyka máme totiž skvělou příležitost pro sledování toho, jak tato sociální skutečnost stále částečně uchovává svou „bylost“ (kterou si můžeme představit nejen jako slovní zásobu, ale také jako jakousi „zásobu“ představ, přístupů, domněnek atd.), i když ji zároveň vždy přetváří. Ladsboerg např. upozorňuje na mytologické prvky, vlastní každému i dnešnímu a „modernímu“ jazyku, a nejen že to jazyku nevyčítá jako hrubou chybu, a také vůbec neschvaluje zavrhování „přirozeného“ jazyka (třeba pro vědecké účely) a jeho nahrazování „racionální soustavou znaků“ (6668, s. 85), ale naopak zdůrazňuje téměř jako přednost, že se dokonce i každé racionální (a vědecké) poznávání vždycky (a nutně) pohybuje ve světě už myticky předznamenáném. Kritika jazyka proto nesmí sloužit k destrukci jazyka, neboť jazyk podle něho zůstává základním prostředkem hledání pravdy, a to navzdory tomu, že má mytický původ, a že s tím spojené přetrvávající mytické prvky nelze nikdy zcela vyloučit, nýbrž je zapotřebí s nimi počítat a dokonce někdy a v něčem i pracovat, ovšem na základě dokladného poznání (či spíše vždy znovu pokračujícího poznávání i jazyka samého).

(Písek, 160806-1.)